

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ความเสี่ยง คือ โอกาสหรือเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ ที่อาจจะทำให้สถานศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์หรือเหตุการณ์ที่มีความไม่แน่นอน ซึ่งหากเกิดขึ้นจะมีผลกระทบเชิงลบต่อวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของสถานศึกษา (มยุรี เกื้อสกุล, 2554 : 3) ภาวะเสี่ยงจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในทุกกระบวนการทำงาน เป็นความไม่แน่นอนที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต อันส่งผลกระทบต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของสถานศึกษา หากภาวะเสี่ยงนั้นเป็นเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นภายในสถาบันการศึกษาจะทำให้ส่งผลกระทบต่อชีวิตและความปลอดภัยของนักศึกษา คณาจารย์ บุคลากร ภาวลักษณะชื่อเสียง หรือต่อความมั่นคงทางการเงินของสถาบัน รวมถึงจากความบกพร่องของสถาบันในการควบคุมจัดการกับความเสี่ยง ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอจะยังเป็นภาวะของสถาบันการศึกษาที่ต้องเร่งรีบในการจัดการเพื่อลดภาวะเสี่ยงดังกล่าวให้ลดน้อยที่สุดหรือไม่ให้เหลือภาวะเสี่ยงเลย

อย่างไรก็ตาม องค์กรทั่วไปต่างก็ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ความไม่แน่นอน เช่น แผนงานหรือโครงการใหม่ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ การลงทุนไม่ให้ผลตอบแทนตามที่คาดไว้ การละเลยกระบวนการทางธุรกิจ และการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เป็นต้น การจัดการความเสี่ยงขององค์กรจึงถูกนำมาประยุกต์ในการกำหนดกลยุทธ์และกิจกรรมทั้งหมดขององค์กร ซึ่งช่วยให้ผู้บริหารสามารถระบุประเมิน และบริหารความเสี่ยง อีกทั้งการบริหารความเสี่ยงก็เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการองค์กร ซึ่งการจัดการความเสี่ยงขององค์กรเป็นตัวสนับสนุนความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและกำหนดกลยุทธ์ในการใช้เป็นแนวทางเดียวกันที่เชื่อมโยงความเสี่ยงกับความเติบโตและผลตอบแทนขององค์กร

อนึ่งความเสี่ยงของภาครัฐมีความแตกต่างไปจากความเสี่ยงขององค์กรเอกชน เนื่องจากวิสัยทัศน์และพันธกิจต่างกันอย่างชัดเจน แผนยุทธศาสตร์ของภาครัฐมุ่งเน้นไปที่การตอบสนองนโยบายของภาครัฐและให้บริการแก่ประชาชน การบริหารความเสี่ยงขององค์กรภาครัฐจึงเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงเชิงนโยบายและปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ในแผนยุทธศาสตร์ (นฤมล สอาดโคม, 2550: คำนำ) อีกทั้งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการได้

กำหนดให้หน่วยงานราชการต่างๆ จัดทำแผนบริหารความเสี่ยงตามแผนยุทธศาสตร์อันเป็นกลไกในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานราชการนั้นเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าประสงค์ตามที่ได้กำหนดไว้ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546 รวมถึงระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานการควบคุมภายใน พ.ศ. 2544 ที่กำหนดให้ส่วนราชการต้องมีการประเมินความเสี่ยงและปรับปรุงระบบการควบคุมภายในที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล ดังนั้นสถานศึกษาทุกแห่งจึงจำเป็นที่จะต้องจัดทำการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาทุกระดับ (ดวงใจ ช่วยตระกูล, 2551:3) และเป็นกระบวนการให้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่จะต้องมีการดำเนินงานให้สอดคล้องเชื่อมโยงกับนโยบายและเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ของรัฐบาล รวมทั้งมีการกำหนดตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์ที่ชัดเจน มีการวัดผลและประเมินผลในทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับผู้บริหารจนถึงองค์กรในภาพรวม

สำนักงานกรรมการการอุดมศึกษา (2553:137) ได้กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาวิเคราะห์และระบุความเสี่ยงในประเด็นต่างๆ เช่น ความเสี่ยงด้านทรัพยากร (การเงิน งบประมาณ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ อาคารสถานที่) ความเสี่ยงด้านยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ของสถาบัน ความเสี่ยงด้านนโยบาย กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติงาน เช่น ความเสี่ยงของกระบวนการบริหาร หลักสูตร การบริหารงานวิจัย ระบบงาน ระบบประกันคุณภาพ ด้านบุคลากร ด้านธรรมาภิบาล และด้านจรรยาบรรณของอาจารย์และบุคลากร รวมทั้งความเสี่ยงจากเหตุการณ์ภายนอก และความเสี่ยงด้านอื่นๆ ตามบริบทของสถาบัน ดังนั้น การบริหารความเสี่ยงจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการประเมินประเด็นยุทธศาสตร์ โดยมีการนำระบบการบริหารที่มุ่งผลสัมฤทธิ์มาประยุกต์ใช้อย่างมีระบบ (ประณต มีสอน, 2559 : 327) จะเห็นได้ว่าการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งในการลดมูลเหตุจากความเสียหายและเปิดโอกาสให้กับสถานศึกษาอยู่ในระดับที่สถานศึกษายอมรับได้ ผ่านเกณฑ์ประเมินควบคุมให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ และสามารถตรวจสอบได้ในอนาคตอย่างเป็นระบบ

ความสำคัญของปัญหา

การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ มุ่งเน้นการพัฒนาระบบราชการไทยให้มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล มีมาตรฐานเทียบเท่าเกณฑ์สากล ให้ประชาชนได้รับการบริการที่ดี มีคุณภาพอันจะเกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยรวม ซึ่งสอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546 ในหมวดที่ 3 มาตรา 9 (1) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบ

ราชการ, 2546 : 3) กำหนดให้ส่วนราชการต้องจัดทำแผนปฏิบัติราชการล่วงหน้าและในมิติที่ 4 ด้านการพัฒนาองค์กร กำหนดให้ “การบริหารความเสี่ยง” เป็นตัวชี้วัดในการบริหารจัดการองค์กรเพื่อส่งเสริมและผลักดันให้มีการบริหารความเสี่ยงที่ดี ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยต้องมีการประกันคุณภาพการศึกษาในทุก ระดับ ซึ่งในปีการศึกษา 2550 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้กำหนดให้มหาวิทยาลัย นำระบบบริหารความเสี่ยงมาใช้ในกระบวนการบริหารการศึกษา ตามตัวบ่งชี้ที่ 7.8 ขององค์ประกอบที่ 7 การบริหารและการจัดการ เพื่อให้การบริหารจัดการเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ดี กระบวนการบริหารจัดการภายในองค์กร ไม่ว่าจะองค์กรนั้นจะเป็นองค์กรขนาดเล็กหรือองค์กรขนาดใหญ่เป็นหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจหรือเอกชนก็ตาม สามารถดำเนินการให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์กรได้ต้องปฏิบัติงานในเชิงรุกโดยขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการบริหารจัดการงานต่างๆ ที่จะนำพาองค์กรมุ่งสู่ความสำเร็จได้คือกระบวนการบริหารจัดการภายในเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามระบบอย่างมีระเบียบแบบแผน สามารถตรวจสอบและควบคุมได้ และเพื่อให้การบริหารจัดการเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องใช้มาตรการเชิงรุกในการบริหารจัดการงานราชการในด้านต่างๆ ต้องมีการยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง การที่องค์กรจะประสบความสำเร็จได้ องค์กรในฐานะที่อยู่ในระบบการปรับตัวเพื่อความอยู่รอดขององค์กรย่อมส่งผลกระทบต่อซึ่งกันและกันได้ จึงมีกระบวนการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์กรอย่างเป็นระบบ ซึ่งผู้บริหารต้องนำหลักทางการบริหารสมัยใหม่มาใช้ 4 ประการคือ การวางแผน การจัดองค์กร การนำและการควบคุม ทั้งนี้ในกระบวนการดังกล่าวผู้บริหารต้องเป็นผู้รับผิดชอบที่จะทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (นิตยร์ดี โจอาฮา, 2555 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีเรื่อง หน้าที่ในการบริหารขั้นพื้นฐานของ Henry Fayol อันประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การจัดองค์กร (Organizing) การสั่งการ (Commanding) การประสานงาน (Coordinating) และการควบคุมงาน (Controlling)

มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นองค์กรวิชาชีพที่ต้องอาศัยทักษะหรือความชำนาญในการบริหารจัดการ โดยอาศัยฐานความรู้ ความเชี่ยวชาญ มาตรฐานเฉพาะทักษะวิชาชีพ ตลอดจนแนวทางการกระจายอำนาจการบริหาร และแนวทางการปฏิรูปการศึกษาเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของแผนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัย ดังนั้น การที่จะเป็นมหาวิทยาลัยที่มีสมรรถนะสูงจะต้องมีการวางแผนยุทธศาสตร์ การจัดรูปแบบการบริหาร และนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งกำหนดกระบวนการวัดและประเมินผลตามยุทธศาสตร์ ซึ่งต้องอาศัยเครื่องมือในการบริหารจัดการความเสี่ยงโดยอาศัยกลไก

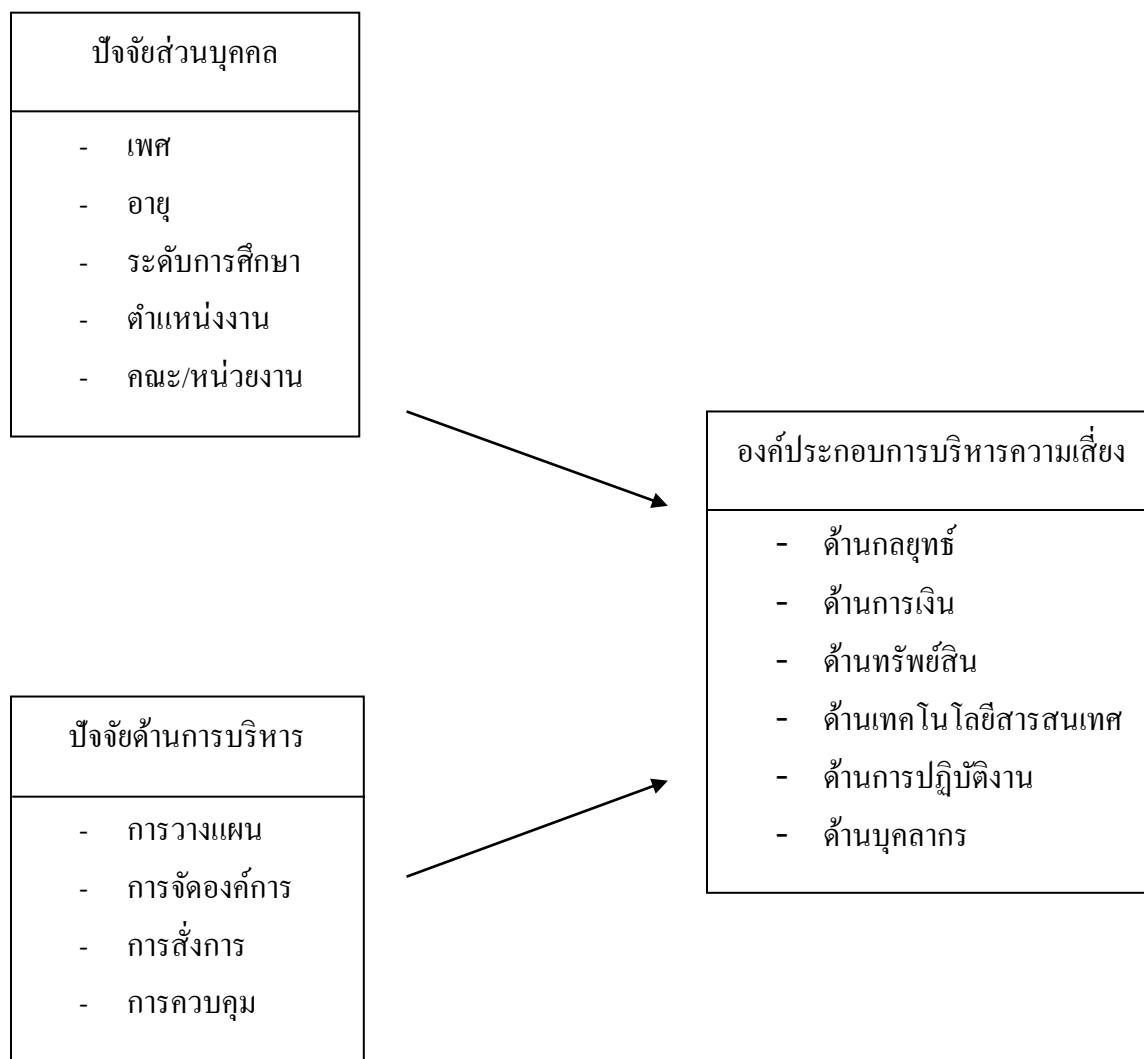
การประกันคุณภาพการศึกษาเท่านั้น (ประณต มีสอน, 2559 : 327) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานครของประณต มีสอน (2559 : 328) พบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพฯ ได้จัดทำคู่มือการบริหารความเสี่ยง โดยอาศัยกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาเท่านั้น แต่ยังไม่มีการกำหนดแนวทางให้การบริหารความเสี่ยงไปบูรณาการกับนโยบาย ยุทธศาสตร์ วิสัยทัศน์ พันธกิจของมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งต้องสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย ตามแนวทางที่คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) สำนักนายกรัฐมนตรี

นอกจากนี้ การบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศที่มีอยู่ทั้งสิ้น 38 แห่ง มีความจำเป็นและให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารงานและแสดงถึงความรับผิดชอบของผู้บริหารต่อการดำเนินงาน ความโปร่งใสในการดำเนินงาน การปกป้องผลประโยชน์ของส่วนรวม จะส่งผลต่อประสิทธิภาพ ประสิทธิผล คุณภาพและมาตรฐานของการบริหารงานในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้การดำเนินการเพื่อให้บรรลุถึงการกำกับดูแลตนเองที่ดี จึงต้องมีระบบการจัดการเพื่อให้เกิดการควบคุมดูแล การเลือกใช้กระบวนการบริหารความเสี่ยงที่มีระบบเป็นสากล มีมิติที่ครอบคลุมกับการจัดการความเสี่ยงในการบริหารงานของมหาวิทยาลัย อันจะเป็นการวางแนวทางสู่รูปแบบการบริหารจัดการที่มีมาตรฐานสากล แต่ประเด็นสำคัญที่ยังไม่มีการศึกษาเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่ององค์ประกอบการบริหารความเสี่ยงที่สำคัญ 6 ด้าน และที่ผ่านมามีงานวิจัยอยู่บ้างที่ศึกษาการบริหารความเสี่ยงในเชิงของกลยุทธ์ บ้างก็เป็นเรื่องทรัพย์สิน หรือบ้างก็เป็นเรื่องของการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสาลินี มีเจริญ (2555) เรื่อง การพัฒนากลยุทธ์ในการบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารสตรีในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการขั้นพื้นฐาน แต่อย่างไรก็ตามยังไม่เคยมีการศึกษาองค์ประกอบในเรื่องการบริหารความเสี่ยงที่ครบทั้ง 6 ด้าน คือ กลยุทธ์ การเงิน ทรัพย์สิน เทคโนโลยีสารสนเทศ การปฏิบัติงาน และบุคลากร

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงเห็นว่าการบริหารงานของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี อาจเกิดความเสี่ยงในการบริหารงานแต่การจัดการความเสี่ยงเป็นสิ่งที่ป้องกันได้ อีกทั้งที่ผ่านมามีงานวิจัยในเรื่องการบริหารความเสี่ยงของสถาบันศึกษาน้อยมาก จึงได้สนใจแนวคิดทฤษฎีการบริหารความเสี่ยงที่เป็นการผสมผสานระหว่างปัจจัยด้านการบริหารและองค์ประกอบการบริหารความเสี่ยงนำมาสร้างเป็น

กรอบแนวความคิดของงานวิจัย เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ธนบุรี ให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างมีประสิทธิภาพในมหาวิทยาลัยต่อไป

กรอบแนวความคิด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อการบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการบริหารที่มีผลกระทบต่อการบริหารความเสี่ยงมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

สมมติฐานของการวิจัย

แนวทางในการวิจัยครั้งนี้ ได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อองค์ประกอบการบริหารความเสี่ยงที่แตกต่างกัน
2. ปัจจัยด้านการบริหารที่แตกต่างกันมีผลกระทบต่อองค์ประกอบการบริหารความเสี่ยงที่แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งสนใจที่ทำการศึกษาอาจารย์และเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี โดยแบ่งออกเป็น 4 คณะ และ 10 หน่วยงาน ได้แก่ 1.คณะวิทยาการจัดการ จำนวน 90 คน 2.คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 85 คน 3.คณะครุศาสตร์ จำนวน 88 คน 4. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 106 คน 5.สถาบันวิจัยและพัฒนา จำนวน 8 คน 6. สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน จำนวน 15 คน 7.สำนักศิลปะและวัฒนธรรม จำนวน 5 คน 8.สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 22 คน 9.สำนักอธิการบดี จำนวน 88 คน 10.สำนักประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 3 คน 11.ศูนย์ภาษา จำนวน 4 คน 12.ศูนย์คอมพิวเตอร์ จำนวน 4 คน 13.โครงการบัณฑิตศึกษา จำนวน 4 คน 14.กลุ่มตรวจสอบภายใน จำนวน 3 คน รวมทั้งสิ้น 525 คน (กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร ณ วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ.2560) โดยสุ่มตัวอย่างตารางของทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1973 : p. 727-729) จำนวน 222 คน

นิยามศัพท์

1. การบริหารความเสี่ยง (Risk Management) หมายถึง กระบวนการที่ใช้ในการบริหารจัดการให้โอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ความเสี่ยงลดลง หรือผลกระทบของความเสียหายจาก

เหตุการณ์ความเสี่ยงลดลงอยู่ในระดับที่องค์กรยอมรับได้ ประกอบด้วยองค์ประกอบของการบริหารความเสี่ยง 6 ด้าน

2. ด้านกลยุทธ์ (Strategy) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องในระดับยุทธศาสตร์ เช่นการเมือง เศรษฐกิจ กฎหมาย ตลาด ภาพลักษณ์ ผู้นำ ชื่อเสียง ลูกค้า เป็นต้น
3. ด้านการเงิน (Finance) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับด้านการเงิน เช่นการผันผวนทางการเงินสภาพคล่อง อัตราดอกเบี้ย ข้อมูลเอกสารหลักฐานทางการเงินและการรายงานทางการเงินบัญชี เป็นต้น
4. ด้านทรัพย์สิน (Asset) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งมีผลให้มหาวิทยาลัยต้องมีรายได้ลดน้อยลงหรือค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น หรือความเสียหายต่อทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย การจัดการความเสี่ยงจึงมีลักษณะของการปกป้องทรัพย์สิน การเงิน และมาตรการประหยัดค่าใช้จ่าย
5. ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology) เป็นความเสี่ยงที่เกี่ยวกับการจัดการระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของแต่ละหน่วยงาน จนถึงระบบสารสนเทศของมหาวิทยาลัย ในการกำหนดให้มีการจัดการความเสี่ยงตามพื้นฐานความจำเป็นของงานแต่ละงาน เช่น การรักษาความปลอดภัยของข้อมูล การเรียกข้อมูลกลับคืน เป็นต้น
6. ด้านการปฏิบัติงาน (Operational) หมายถึง กระบวนการทำงานที่มีอยู่ภายในมหาวิทยาลัย จะช่วยให้มหาวิทยาลัยบรรลุเป้าประสงค์ ดังนั้น มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องมีการประเมินความเสี่ยงในด้านการปฏิบัติงาน
7. ด้านบุคลากร (Personal) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับพนักงานของมหาวิทยาลัย เป็นความเสี่ยงจากบุคลากรสายวิชาการ และบุคลากรสายปฏิบัติการ ความเสี่ยงนี้ครอบคลุมถึงการบริหารงานบุคคล เช่น อัตราการลาออกของพนักงานมหาวิทยาลัย
8. การบริหาร หมายถึง กระบวนการบริหารขั้นพื้นฐานของการดำเนินกิจกรรมที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ประกอบด้วยการวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยผสมผสานบุคลากรและทรัพยากรทางการบริหารเข้าด้วยกัน
9. การวางแผน (Planning) หมายถึง การตัดสินใจดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งให้บรรลุวัตถุประสงค์ในอนาคต โดยวิธีการที่ดีที่สุดด้วยการใช้ข้อมูล สถิติ ข้อเท็จจริง หรือหลักฐานต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการพยากรณ์ล่วงหน้าว่าจะต้องทำอะไร เมื่อไร อย่างไร และใครเป็นผู้กระทำ

10. การจัดองค์การ (Organizing) หมายถึง การจัดแบ่งองค์การออกเป็นหน่วยงานย่อยๆ ให้ครอบคลุมภารกิจและหน้าที่ขององค์การ พร้อมกำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบและความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรย่อยไว้ด้วย
11. การสั่งการ (Directing) หมายถึง การที่ผู้บริหารใช้อำนาจหน้าที่ของตนกระตุ้นจูงใจให้ผู้ได้บังคับบัญชาอุทิศตนร่วมแรงร่วมใจประสานงานกับสมาชิกอื่นๆ ในองค์การ เพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์การ
12. การควบคุม (Controlling) หมายถึง การตรวจสอบการปฏิบัติงานว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้และได้มาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่ แล้วแนะนำปรับปรุงการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนและมาตรฐานที่กำหนดไว้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อการบริหารความเสี่ยง
2. ได้ทราบถึงแนวทางด้านการบริหารที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยง
3. นำผลวิจัยไปปรับปรุงและพัฒนาการบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐให้มีประสิทธิภาพต่อไป